

Trnk

(KRATKA ZGODBA)

Blaž Gracar

Soundtrack z godbe:

The Mars Volta – »Cygnus... Vismund Cygnus«
(Frances The Mute, 2005)

<https://youtu.be/s1mgCsWtmYY>

I.

Dobim službo pri nekem privatniku. Stanko se kliče. Import-eksport, kar pri njem doma, v ogromni starinski hiši. Folk robo pripelje, folk robo odpelje, vmes odstrižemo par procentov. Delam še z dvema študentoma, lomimo si hrbte z ogromnimi paketi, medtem ko dobavitelji in Stanko kadijo čik za čikom na dvorišču.

Po kakšnih treh tednih dela si ravno kuham kavo v skladiščni kuhinji; to je pritlični prostor, docela prašen, z okni, zamazanimi od pozabljenosti.

Vseeno skozi okno vidim nekaj tako nenavadnega, da se skoraj opečem, ko mi iz rok pade džezva.

Golo sivo telo švigne po dvorišču.

»Jebemti!« odskočim pred vrelo vodo in hitro iščem papirnate brisačke, da pobrišem poplavo, preden pride Stanko. Ko spet pogledam skozi okno, je dvorišče prazno. Pazljivo pivnam krop in razmišljam o suhljatih udih, ki so šibnili mimo, ampak nobena razlaga se mi ne razkrije – zato proti koncu dneva že skoraj pozabim na vse skupaj.

Sivo telo spet vidim čez 3 dni. Moral sem podzavestno vedeti že prej, saj me že od jutra srbi cela koža.

Stanko je ravno šel na sestanek v mesto, študenta prelagata jutranje pakete v zgornjem nadstropju, zato se jaz

zganem, ko zaslišim prihod avtomobila. Nekdo mora podpisati dobavnico, prešteti robo in jo razvrstiti po skladišču.

Stopim na dvorišče, kamor lagodno zavija črni terenec znamke Toyota. Ušesa skrivam za ovratnik, saj ščije; bobnam s podplati po lužici na tleh in čakam, da se parkira.

Poškilim skozi okno, da ugledam voznika. Na sedežu sedi sivo telo. Srce se mi ustavi.

Odpre vrata in stopi iz avta. Kri se mi noče premakniti, maši me, me potiska proti infarktu.

Sivo telo je nizko. Tanka pepelnata koža, skozi katero se vidi modrikasto ožilje in boben cirkulacije. Tako tanka in prenapeta preko suhčenih kosov mesa, da grozi z razpokom. Z lobanjastega obraza svetijo dve rumeni očesi, nosu ni, samo kačje brazde, iz širokih ust pa grozijo ostrí piranhasti zobje.

Smeji se mi. Ta kreatura se mi smeji v fáco, medtem ko slišim renčanje, ki se vzdiguje iz njenih prs.

Skoči proti meni. Tako hitro se obrnem in stečem, da še sebe presenetim. Planem na cesto, skoraj padem zaradi sklizavega pločnika, zadriftam dalje v ulico. Pogledam nazaj, nihče mi ne sledi.

Vidim Stanka, ki koraka proti hiši.

»Čakaj, tam je pošast!«

»Kakšna pošast?«

Še vedno ni nikogar z dvorišča. Stanko me grdo gleda.

»Tam je pošast, ti rečem, neka grozna pizdarija!«

Stanko me presliši, koraka dalje – in zavije za vogal na dvorišče.

»Stanko?«

Nobenega odgovora izza vogala.

»Stanko?!«

Stanko se ne oglasi. Jebeš to sranje, enostavno zbežim naprej po ulici, premalo sem plačan, da bi ga reševal. Mimovozeči avtobus me stušira, pa mu ne zamerim, skočim nanj in se odpeljem direkt domov.

Čez deset minut dobim SMS od Stanka:

»če se misliš tako zajebavat in hodit na kosila ko se tebi sprdne se raje sploh ne vračaj«

»Še je živ!« skoraj vzkliknem v telefonski ekran.

Hitro ponovim celo situacijo v mislih, ponovim, ponovim, še enkrat. Moram preveriti, kje bi se lahko zmotil. Ali je to mora – ali pa se me loteva shiza. Brez usmiljenja si dam res močno plesko po ksihtu. Še sem tukaj, buden. Stanko je živ, jaz sem pa nor. Druge ni.

Vseeno se zelo pazljivo vrnem nazaj.

Črna terenca ni več pred hišo. Stanko me zviška ošine in mi potisne nekaj dokumentov v roke, da preštejem pakete. Vse izgleda normalno. Oba študenta sta zdrava. Dan počasi skomigne z rameni in mi da vedeti, da očitno rad haluciniram.

Še zadnjo dnevno robo dostavi debela potetovirana ženska. S kombija vlečemo velike težke zaboje, obarvane črno, in jih z nadčloveško silo potiskamo po stopnicah navzgor v zaprašeno sobano, saj Stanko pravi, »da jih še dolgo ne bomo premikali.«

»A ga ti štekaš?« sikam skozi zobe in vlečem.

Študentu zmanjka vse sape za odgovor.

Po tričetrt ure, ko potetovirana dobaviteljka že zakinka za volanom, nam uspe. Zadnji zaboj potisnem vse do kota in se enostavno zgrudim po tleh. Študenta odideta iz sobane, domov, kadit travo in drkat, medtem ko sam lovim

dah in počivam, naslonjen ob črno krsto. Glava položena na leseno ploskev, zaprte oči. Uh.

Ta zaboj je nenadoma takooo udoben. Zaboj ni kriv, da je Stanko sadist. Ničesar ni kriv, samo težek je. Kaj kurca sploh nosi? Hočem ga odpreti, pa zaslišim debeluhinjo in Stanka spodaj, zato dalje počivam. Les in moje lice se skoraj poročita, neko nerazložljivo varnost občutim tukaj; po celi večnosti vseeno prisilim telo, da se vendar odvleče domov, komaj sezujem teniske in se že takoj potopim globoko v posteljo.

To je moja zadnja noč v človeškem telesu.

II.

Zaradi sanj, ki se jih ne zjutraj več ne spomnim, me ti zaboji še dalje matrajo. Mlatim zajtrk in se sprašujem, kaj imajo v sebi, da so tako težki? Kaj dragocenega, s čimer bi lahko odplačal pufe in poslal Stanka v kurac? Kaj povezanega s tisto sivo spako, ki sem si jo izmislil? Sanj se ne spomnim, zato mi preostane le še radovednost.

Medtem ko Stanko kadi svoj drugi ali tretji dnevni čik – ko je torej sredi globoke meditacije – smuknem v zgornjo sobano in se približam črnim krstam.

Stopim do prve, z nohti zakopljem v režo in privzdignem pokrov. Notri so sive plastične roke izložbenih lutk. Zanimiva je njihova teža; ko eno dvignem, me skoraj pokoplje do tal. Ni čudno, da sem si včeraj nalomil hrbtenico na dvajsetih mestih.

Dvignem drugi pokrov. Tukaj so noge izložbenih lutk. Tudi peklenko težke. Ena mora imeti vsaj dvajset kil. Zakaj Stanko ne zaposli več ljudi ali vsaj končno nabavi viličarja?

Tretji zaboj je smešno prazen. Smešno zato, ker so vsi zaboji bili približno enako težki, ko smo jih vlekli po stopnicah. Tipam po notranjih stenah in trkam po lesu, hm. Poskusim ga dvigniti – ja, še vedno je klavirsko nepremakljiv. Kot bi nosil nevidno blago. Včerajšni

občutek nervoze se počasi spet plazi v domet zaznave. Nekaj je narobe.

Filing imam, da mi bo četrti zaboj vse razložil.

Privzdignem pokrov. Spodaj je gola ženska.

Pokrov spustim. Potipam srčni utrip. Petsto na sekundo. Spet dvignem. Gola ženska. Svetlo rjavi lasje, razkošno oprsje, kosmato mednožje. Spi. Samo buljim.

Potem se zgane, skremži obraz, zazeha in se raztegne – kolikor ji zaboj seveda dopusti.

Odpri oči. Me pogleda. Se nasmehne.

»Čau,« mi reče.

Nič ne rečem. Počutim se, kot da bi me nekdo knock-outal.

»Ti je muca popapala jezik?«

»K-kdo si? Kaj delaš tukaj?«

»Sprooosti se. Iskal si me celo življenje.«

»Iskal?«

Dvigne se na komolce in me zagrabi za rob majice. Odrzнем stran, pa ojača pesti in me potegne k sebi.

»Ne se bati, nisem več lačna, kot sem bila včasih. Samo pomagala ti bom.«

Njene besede so sladke kot medica, ki mi spodnaša treznost izpod nog. Vleče me k sebi in izgubljam moč upiranja. Tako je lepa. Njena koža diši po tropski prerodovitnosti. Nekontrolirano se mi prične cediti slina in kapljati na njeno telo.

»Samo pomagala ti bom sprevideti.«

Docela me povleče v črno krsto. S hrbta mi sname majico, odpne hlače, jih odvrže na tla. Zdaj sem tudi jaz nag. Moja koža se obtisne ob njeno kožo in ko začutim sramne dlake, ki me popraskajo po trebuhu, se mi takoj

napne in že čudežno vstopi v pičko. Tako je lepa. Tako je toplo. Meša se mi, škilim, ne morem več dihati.

»Samo pomagala ti bom sprevideti, kdo si v resnici.«

Začne migati z boki. Z vsakim sunkom me požre globlje. Vse misli odpadejo iz moje glave. Sem samo še hvaležen kurac, ki doživlja največji užitek svojega življenja. Ona stoka, se zvija, me ožema in tlači vase.

»Preпусти se mi. To hočeš, to si iskal.«

Trdno me zagrabi za zapestji.

»Ali res potrebuješ svoje roke? Mislim, da ne.«

Odrgra mi roke. To se zgodi zlahka, brez kapljice krvi, kot da bi lutki odtaknila ude. Še vedno me sprejema vase, še vedno sem v ekstazi, vse ji dovolim. Počnem največjo napako svojega življenja, ampak si ne morem pomagati, nimam pojma, kaj se dogaja.

»Kaj pa noge? Mar ne štrlijo nekam odveč?«

Zagrabi me za ritnice in ostro cukne navzdol. Tudi noge se me več ne držijo. Odvrže jih iz krste, da se zakotalijo po tleh. Videti so plastične in sive.

»Še malo ...«

Prične me masirati po celem trupu, po obrazu, postajam vrel, postajam mehek kot plastelin. Gnete me, vedno manjši sem, ona vedno večja.

»Še malo ...«

Rola me med dlanmi, piha vame, o pizda, kaj se dogaja, kakšna je to čarovnija? Vedno manjši sem, ona vedno večja, dokler me že celega ne drži v rokah in dalje rola in dalje piha in postajam še bolj neznaten. Goli velikanki oči žarijo od navdušenja in na široko se reži.

»Vidiš? To si ti. Samo to si ti.«

Nežno me spusti iz rok na tla ob zaboju.

»Hvala, dragi. Ne moreš vedeti, kako mi je to pasalo po celi večnosti.«

Gola velikanka se dvigne – visoka je vsaj pet kilometrov. Potem zakoraka, da se tla zatresejo, kot bi vulkan pokal na plano. Z vsakim korakom njeno meso zavibrira v vihar. Odkoraka iz preogromne sobane in me pusti samega.

To se mi je zgodilo. To niso sanje. Razpoke parketa okoli mene so smrtonosni jarki. Zdaj sem črv.

III.

V sobo stopita študenta; nosita sprednjo masko avtomobila in jo totalno preko kurca vržeta med zaboje. Potem začneta nekaj skrivoma mečkati.

»A imaš, a imaš?«

»Čakaj ...«

Med členke si natrosita bel prah in ga na hitro pošnjofata. Glavi butneta nazaj in pocuzata šmrkelj globoko v lobanjo.

»Hej, bedaka!« se jima derem. »Halo, rešita me!«

»Ti, kje pa je Dejan?« reče prvi.

»Ne vem, pizdica se spet skriva,« reče drugi. »Čisto je šibek. Si ga videl, kako je včeraj padel skupaj, ko smo raznosli te škatle?«

»Mogoče mu pa manjka samo ta kačji strup, ki ga imava midva, hehe.«

»Ja, ja, daj še malo, hehe.«

»Prosim, slišita me!« kričim. »Opazita me!«

Potem odideta.

Hočem se uščipniti, se udariti, predramiti, pa ne gre; nimam rok. Hočem pobegniti iz sobe, iz situacije, iz črvjega telesa, pa ne gre; nimam nog. Počutim se popolnoma buden, popolnoma resničen. Pomigam s svojim

kolobarastim telesom in se nekako prekotalim kakšen meter – pardon, centimeter – naprej.

Potem zaslišim korake. Spet študenta?

Ne. Stanko. Stopi v sobo in za sabo nekaj vleče: pričnem pospešeno dihati zaradi slutnje in groze. Vleče namreč sesalec. Vklopi ga v šteker in naprava zarohni. Stanko bo prvič, odkar delam tukaj, sesal! Vsaka pikica njegove hiše je prekrita z leti in leti prahu, zdaj bo pa sesal? Gleda pod svoje noge, kot da nekaj išče, in začne v ustje lopatati prve plasti umazanije.

Pizda mu materina, pikira naravnost proti meni! Me vidi? Pošljem vse možne signale v svoje črvje mišice, da bi se ja podvizal s poti sesalca.

»Stanko, stoj!« mu jalo vo kričim.

Ustje neusmiljeno vleče oblake prahu vase. Trzam telo stran, stran, sesalec vedno bližje. Čutim silo vlečenja, ki že kliče k sebi manjše delce okoli mene. Uspe mi priti do razpoke parketa. Kako preko, kako kamorkoli dlje? Ne bom preživel. Sesalec je že preblizu.

Čas se ustavi. Občutek je skoraj nerazložljiv; nekako veš, da te bo vesoljna sila naslednji trenutek pocuknila z mesta. Čutiš, da si na robu svoje teže. Kot človek nisem tega nikdar občutil. Morda bi, če bi naše mesto obiskal tornado.

Nimam druge. Čas spet steče naprej in jaz se zadnji moment vržem v razpoko v parketu. Ravno dovolj globoko sem že padel, da me ne povleče nazaj navzgor, ko sesalec šine mimo. Vendar padam še globlje.

IV.

Prva dobra stvar črvjega telesa: ko končno dosežem dno, sem tako lahek, da me ne poškoduje. Zaboli, o ja, kot karambol ob steno s 100 km/h; za trenutek izgubim zavest, vendar mi naposled ni nič.

Pristal sem v hodnik, ki ga je čas napokal v beton.

Vzamem si čas in zadiham, da bi ocenil situacijo. Najprej ugotovim, da nisem zadihal skozi usta. Diha moja koža, se nabreka ob vnosu kisika in stiska pore, ko izdihuje ogljikov dioksid.

Tudi ne vidim klasično – oči namreč nimam – vendar sem zgoraj, v sobi, razpoznaval praktično vse, kar me je obkrožalo, detajlno, celo do barve natančno. Kot da bi s pomočjo svetlobe tudi podobe srkal skozi kožo in sprocesiral v možganih.

Sedaj v temi zares ne vidim, ampak okolje vseeno občutim s senzorji, ki si jih ne znam še razložiti. Nekako mi je jasno, v katero smer bi moral začrviviti, ne da bi se kam zaletel. To mi je zares fascinantno.

Moj sluh? Seveda nimam ušes. Ampak telo sprejema vibracije vseh шумov, ki me obkrožajo, in moj bivši človeški um jih potem spremeni v zvok. Torej slišim. Torej vidim. Je pa *drugače*. Namesto, da bi imel oči in ušesa, sem sam po sebi multi-funkcionalen organ splošne zaznave.

Ocenil bi, da sem dolg največ 2 milimetra. Sestavljen iz petih členkov. Sluzast in prevečkrat prepognjen. Gnusim se sam sebi, zjokal bi se, če bi lahko, tako sem pa lahko samo tresočiči kalamarček, stisnjen ob vlažen kot razpoke.

Moj plan je zaspati in se čim prej zbuditi iz te more.

Sanjam stvari, ki drsijo druga ob drugo. Vse je napeto, vendar gladko in naoljeno, se stika drug drugega in enakomerno drsi. Občasno se mi zdi, da se od nelagodja zdramim v svoji sobi, na postelji, potem pa spet padem v drsenje ... Kot mastna čreva, ki se zategujejo okoli mojega vratu in me spravljajo ob pamet.

Ko se zbudim, me ponovno dejstvo skoraj zadavi: še vedno sem črv.

Po panični hiperventilaciji moj plan postane najti pot nazaj do ženske in jo prisliti, da me začara nazaj v človeka. Nobena druga pot se mi ne razkriva, razen tunel.

Zato zlezem naprej.

Hodnik se kmalu prične širiti in tudi osvetljevati, dokler ne prilezem mimo luknje na tleh, iz katere bleščéče sije. Pokukam: luknja v stropu. Spodaj je dnevna soba. Saj res, Stanko v tej prekleti hiši tudi živi! Prižgana televizija z glasnostjo na nuli, vendar prepoznam prizore. To je *Most na reki Kwai*, film o trpljenju nešteti h vojnih ujetnikov med gradnjo burmanskega mostu.

Šele potem opazim starca, ki je zavaljen v fotelj. Tako negiben, da bi ga skoraj zamenjal z garnituro. Le oči, ki sledijo teveju, so dokaz življenja. Stankov stari?

Zaslišim približevanje nečesa. Ne prihaja iz prostora spodaj, temveč iz teme mojega malega hodnika. *Krc, krc*, se

približuje zvok korakcev. Zagradi me panika in pričnem kolobariti v drugo smer, vendar so korakci prehitri.

V svetlobo prilezeta dve mravlji.

Obstaneta in rahlo trzata s tipalkami, kot bi me vohali.

»Počaaasi,« stiskam mišice v zaklepu.

Ena zakoraka v mojo smer. Spet se upognem in odrinem stran, pa mravlja pospeši, me prehitri in mi zapre pot pobega. Spreдай in zadaj, mravlja.

To je to. Najprej sivo telo, potem gola ženska, potem sesalec, sedaj bom pa svoje smešno življenje končal pod smrtonosnimi kleščami.

»Dajta, no!« zajokam. »Opravita že hitro! Končajta to moro!«

Sprednja pomiga s tipalkami, se obrne in prične korakati stran, v temo.

Zadnja me s kleščami zbode v telo.

Slediti jima moram?

Premaknem se. Druga mravlja mi je tesno za ritjo, občasno me zbode, da pospešim, čeprav bi se najraje zadržal, da uporabljam črvje telo šele nekaj minut. Če razmišljam o gibanju, mi gre veliko težje. Zato razmišljam o svoji nesreči, medtem ko nagon naravno krči in izteguje moje bedne mišice v premik.

Kmalu se prične v hodniku spet daniti. Svetloba prihaja od daleč, vendar je močna in temeljita. Šele nekaj centimetrov stran se mi senzori dovolj privadijo, da na koncu tunela ugledam neznansko velik prostor.

Vstopimo v dvorano. Še kot človek bi lahko brez problema stal v njej. Zame je najstrašnejša dvorana mojega življenja, saj od tal do stropa po njej gomazijo mravlje. Črno, gnusno, vznemirjeno plezajo druga preko druge. Na

sredi se dviga ogromna katedrala, sestavljena iz prerešetanih stolpov strjene zemlje in prahu – iz sredice katedrale pa skozi špranje sije neverjetna oranžna svetloba.

Moji ugrabiteljki me vodita prav proti katedrali. Ostale mravlje nas občasno ustavijo in nekaj odtipalkajo, potem pa nam prepustijo pot naprej. Bližje ko smo monumentu, bolj me je strah in čutim organe, ki utripajo pod kožo. Nekje sem bral, da imajo črvi vse potrebne organe v vsakem členu posebej. Mislim se razpočiti.

Vstopimo v katedralo.

Na drugi strani je ognjeni stroj, ki ga poganjajo žuželke. Pohabljeni pajki, hrošči, muhe, ose brez kril, škarijce, črvi, občasna mravlja; na spodnjem nivoju se trudi celo en tolst deževnik. Znotraj mehanizma prepletenih tračnic gori ognjena krogla. Ko se žuželke premikajo po tračnicah in s trupi vlečejo ogrodje, se krogla obrača in razžarjuje. Kakšen zubelj občasno scvre koga. Okoli in okoli stojijo mravlje in grizejo, pljuvajo, potiskajo uboge živali v suženjstvo žareči krogli.

O pizda, mi kapne. To tudi mene čaka.

Ugrabiteljki me porineta naprej, proti tračnicam. Ni šans! Odskočim stran, čisto nor, borim se za zadnjo trohico upanja!

Potem mi postane slabo, nenadoma sem ves šibek. Ugriznjen sem v hrbet. Iz rane cedi življenjska tekočina, bolečina se meša z mrzolino, nič več ne morem. Enostavno prebrcajo me proti ogrodju. Ena mravlja me zatlači med zobce tračnice, da se mi osti neprijetno zakačijo v meso. Že takrat mislim, da bom umrl.

A šele potem se začne peklenški krog.

V.

Na trpljenje se nikoli ne navadiš. Ni kot potopitev v ledeno vodo, ki jo premagaš z aktivnim čofotanjem, ali pa te omrtvi do te mere, da ničesar več ne čutiš. Trpljenje vedno najde še neosvojene koticke tvoje duše in se dodatno razširi vanje. Edina smiselna stvar je, da znoríš.

Moje življenje v stroju je neživljenje v stroju. Karkoli življenskega vstopi v ta obstoj, povzroči še večje muke. To je lahko že nedolžen spomin. Svojim mislim dovoljujem samo, da nerazumljivo blaznijo. Moje črvje telo se ranjeno, podhranjeno, obupano premika naprej po tračnicah.

Minute, minute, ure, ure, dnevi, dnevi, večnost. Ne vem več. In sredi vsega velika ognjena krogla, moj Bog.

Crkujemo. Vročina. Mravlje prinašajo nove žrtve. Na nek način se mi tudi one zdijo sužnje, saj ničesar drugega ne počnejo, kot skrbijo, da se Bog obrača.

V najbolj treznih trenutkih pomislim, da bi se ustavil in bi me mravlje zmasakrirale za kazen. Ampak s tem bi se izneveril ognju! Moje neživljenje nima več drugega pomena. Krogla se mora obračati. Lazim dalje.

Ko umre deževnik, se situacija še poslabša. Nenadoma moramo vleči petkrat težje breme. Mravlje so živčne, saj se krogla ne obrača dovolj hitro, prinesejo štiri stonoge, pa ne

zaleže. Kakšnih petsto mravelj izgine iz katedrale na lov po novega deževnika.

Traja kar nekaj časa, preden moje razkuštrane misli – *nihče si, izgini! si, nikoli si, nikjer si* – presvetli jasnina.

Čakaj, več kot pol mravelj je odšlo iz katedrale?

Spomnim se, da mi je bilo včasih ime Dejan. Počutim se, kot da bi nekdo prižgal luč v moji glavi in osvetlil razdejan, pobruhan, razživaljen prostor.

Jaz sem Dejan.

»Hej, psst!« zakličem črvu pred sabo. »Brat, me razumeš? Govoriva isti jezik?«

Sorodnik me očitno sliši in nekaj zašumi v odgovor, ampak nič dojemljivega.

»Dovolj nas je, da nadvladamo vse mravlje tu notri! Zapremo vhode v katedralo in zahtevamo izpust!«

Spet črvji šum brez pomena. Po dolgem času se razgledam po hudičevi mašineriji okoli sebe. Obkrožen sem z insektoidnimi debili, s katerimi si, ujet v tem telesu, ne morem pomagati.

Vendar mašina počasi usiha in to mi ohrani trezno misel. Mravelj ni dovolj, da bi neprestano grizle, zato smo vedno manj motivirani. Moč nam peša in dostava novih žrtev je redkejša.

Idioti potrebujejo samo več časa. Ena od stonog za trenutek postoji. Ker je nihče ne zbode, da bi se spet premaknila, vztraja v negibu. Ko jo paznice končno dohitijo, so negibne že ostale stonoge.

Vohati je strah, vse nas postane strah, katedrala zasmrdi po napovedi nasilja.

Vedno več se jih ustavlja. Torej se je začelo. Mašina je prišla do roba svojih zmožnosti. Ker sem najpametnejši, se bom ustavil zadnji. Zasliši se lomljenje in gomazenje. Prva kri se je prelila. Gledam naprej in vlečem in v meni raste upanje, hkrati pa tako krčevit strah, da vlečem najhitreje do zdaj.

Ogrodje stroja zacvili. Ognjena krogla, navajena na žongliranje na sredini, se nevarno poveša.

Vlečem in buljim naprej. Okoli mene vlada kaos, pošprica me hemolimfa razparjene čebele, pa vlečem, zdaj sem jaz idiot, ne znam se več ustaviti!

Krogla se z noro vročino iztika iz osi in zadimi se od požganih nevretenčarjev. Ogrodje glasno počí in se prelomi kot vžigalica. Krogla zakoplje v tla in navzgor bušnejo plavi plameni.

Moje telo oblije vrela tema. Slišim pokol in muko. Ne vem, ali še vlečem, ali se sploh še česa držim. Mogoče sem se ves stopil. Ne čutim.

Dokler se dim ne poleže in me ne dočaka bolečina ožganega telesa. Lepljiv sem, od zubljev razpraskan do zadnjih trakcev kože, preden bi se razlil. Okoli so razžarjene železne palice in trzajoča krilca.

Krogla na tleh pa iz plavega ognja zeleni v vedno mirnejši plamen. Razkriva svojo sredico: črn oreh, ki se počasi poseda sam vase.

»NE!« zarohni vesoljni glas iz daljave.

Nekaj treskne, potem potresi korakov.

Moj svet se prične lomiti na kose.

Razpoči se vrh katedrale, dvigne v nebo.

»NE, KAJ STE STORILI, NESREČNIKI?«

Z neba v nas gleda zgrožen obraz starca. Tistega, ki je gledal televizijo.

Velikan spusti roko v odprto katedralo.

»KROGLA MORA GORETI, STE SLIŠATI? TO JE SRCE HIŠE!«

Z dlanjo zagradi za še tleči oreh in zavpije na ves glas:

»MOJA ŽRTEV JE NOVA VOLJA!«

Iz pesti po roki šibne strela vse do obraza in eksplozija zublje iz ust, oči, ušes. Velikanski starec nad nami zacveti v razpok kože, od dlani do čela, kot bi ga nekdo razpolovil z udarcem biča, in ven zaseka plamen. Odprejo se mu glava, prsa, prepognjeno meso se sleče do konca in nas prežarči z necenzurirano svetlobo.

VI.

Mati pestuje otroka, ampak potem ji je iztrgan iz rok. Ko ji ga vrnejo, je drugačen. Prozoren je. Napol je drugje.

Otrok vidi skozi. Vidi načrt. Ko odrašča, gradi po načrtu, postavlja stene na mesta, ki že stojijo.

Prehodi in zidovi so se hoteli postaviti sami. Stvari pričnejo korakati sem ter tja.

Mama, vidiš?

Ta hiša je napol drugje.

Oprosti, drugače je nisem mogel postaviti.

Ampak, da je tukaj, mora ta hiša trpeti.

VII.

Plazim se po tračnici navzdol, sploh ne vem, kako ukazujem svojim členom, ki so na robu odpovedi. Sledi mi črvji sosed, ki je tudi nekako preživel. Skupaj se spustiva na tla.

Vročina se bliža. Kroglā, ki je razletela človeka, se lagodno spuščā z neba kot lahen balon. 1 centimeter na sekundo. Tako velika ni bila še nikoli.

Živi pospešeno zapuščamo ostanke katedrale. Vsako krilce, pa še tako prelomljeno, vesla proti stenam. S črvjim bratom drug drugega potiskava proti najbližji luknjici in se oprijemljeva mimobežečih mravelj, ki jih zdaj boli kurac za nas. Po čudežu se uspeva preložiti do stene in se zabubiti v tunel znotraj zida.

Krogla se dotakne tal. S čisto tišino se ustavi in gori kot ujeto sonce. Od njene površine se odlepi tanka zavesica izčiščene vreline in vse, kar zajame, izpari v zrak. Žuželke, ki niso bile dovolj hitre, se razgradijo s cvili.

Brat moj, pohitiva! Čeprav skoraj mrtva, potisniva se še dlje! Zavesa se približuje stenam.

Tunel je vse temnejši. Zavesa se dotakne sten in se zbaše še v vse luknjice. Ko naju doseže, je samo še vroč zrak. Smrdi po vseh truplih, ki jih je na poti uplinila, ampak to je smrad zmagoslavja – končno se ustaviva. Ufff. Zažvižgal bi, če bi lahko.

»Prijatelj, kaj takšnega pa še ne ...«

Brat v odgovor nekaj zašumi. Tokrat ga razumem in se nasmehnem.

Majhni smo, črvi, pa ne baš gibki, ampak naš regenerativni proces je nor. Počivava v tunelu, občasno se splaziva pod preluknjano cev, iz katere kaplja znotraj stene, da naju opere in napoji, potem spet počivava. Moja koža se pospešeno brazgotini in lušči v zdravo roza gladkost. Noro.

Vedno bolj cenim družbo svojega kompanjona. Preveč sem še poškodovan, da bi lahko šel na lov za svojim pravim telesom, in vmes je brat izvrsten sogovornik. Sploh se ne trudim več s človeščino, zdaj oba šumiva svoje priče. Manj ko razmišljam, bolj ga štekam, nagon je odličen prevajalec. To bitje je zabavno, inteligentno, nežno. Kdaj se mi zdi tudi kot sestra. Realno smo črvi hermafroditi.

Ko pogledam nanjo kot na sestro, se v meni prebudi nekaj čudnega. Še najbližje se mi zdi sindromu polnih jajc. Spet: manj ko razmišljam, bolj mi je jasno, nagon mi vse bolj zatrjuje, da moram seksati.

Kako črvi seksajo?

Ta del sem prešprical v osnovni šoli.

Kaj pa če ji ne bo všeč? Mu? Kakorkoli že?

O bog, dejansko me vedno bolj privlači jeben črv!

Poskusim pomisliti na vse slastne človeške pičke, ki sem jih ugledal v življenju. V meni se ne premakne – nič. Za razliko od tum-tuma notranjih organov, ko pogledam svojo sestro in njene zavite kolobarje.

Ples je med črvi veliko manj zapleten, kot sem navajen. Namesto, da bi kupoval pijačo, glumil hudega, molil bogu za razširitev nog, se z mojo sestro-bratom skleneva povsem naravno. Oba sva vedela, da je to neizbežno.

Svoje ustje na vrhu glave obtisnem ob njeno ustje. Poljubljava se in pretakava tekočine sem ter tja. Občutek je ... drugačen, kot sem navajen. Do zdaj sem za užitek dojemal izključno drgnjenje ob koren. Tesnejše ko je bilo, lepše sem se imel. Zdaj pa se samo poljubljam, ampak to morda še bolj paše, kot tlačenje kurca v odprtine. Enakopravno je, brez ženskega in moškega pola, bratstvo in sestrstvo v mešanju semen in jajčec po najinih ustjih. Sok je okusen in razvnela me njegovo mešanje, vse bolj drhtim.

Tudi vrhunec ni najbolj jasen. Za kakšno minuto se mi zdi, kot da lebdim, odrešen vseh tegob, potem se pa počasi vrnem na tla in približno enako časa, kot sva se ogrevala, tudi zaključujeva ples.

Naposled se odlepiva drug od drugega. Sestra, poimenoval te bom Magdalena. Hvala. Zabubiva se ob vlažno steno tunela in zaslužno zaspiva.

Ko se zbudim, nekaj prekriva mojo glavo, komaj diham. Lepljiva masa ima smrad po spermi. Ritensko se izvlečem iz pizdarije, kot bi slekel majico, in pred mano se na tla zrola bela rjuha, v kateri nekaj migota. Vidim, da se tudi Magdalena vleče iz svoje rjuhe.

Kljub temu, da nista videti baš nekaj, se ob pogledu na kokona raznežim: to so najini otroci! Tako hitro, tako zlahka sva šla od prvega stika do potomstva.

Magdalena se obrne in prične črviviti naprej po tunelu. Sledim ji, šumim vprašanja o otrocih, ampak prav grdo me ignorira. Ko obstanem, nadaljuje z lazenjem stran in zadnje, kar vidim od nje, je tista lepa ritka, kako zavije za ovinek. Magdalena se je pozdravila, poskrbela za svoje reproduktivne potrebe, zdaj pa je čas za solo pot. Počutim se kot bedak.

Vrnem se h kokonoma in ju s čelom božam, iščem odgovore pri migotajočih pikicah znotraj. Ne odzivajo se na obtiske. Notranji glas mi pravi, da bo tudi otrokom čisto fajn, če jih pustim pri miru. Magdalena je vedela, vsi črvi vedo, samo mene zafrkava človeškost.

Prav. Iztegnem se. Skrčim. Zdaj mi gre že prav dobro. Iztegnem. Skrčim. In še jaz odidem naprej po medstenskem hodniku.

VIII.

Pot se zdi neskončna. Vmes se razpoka razširi, spet nekje ponikne, da moram v rikverc iskati novo špranjo. Vsakič, ko pomislim, da se premikam znotraj sten, me prevzame neukrotljiva klavstrofobija – to ni naravno.

Slišim pritajene pogovore iz sob, ki mejijo name. Občasno se mi zdi, kot da govorijo Stanko in študenti, drugič zveni, kot da nizki glasovi žrebajo molitev. Prostorov je glede na razdaljo in šume milijon. Nemogoče, si mislim, nemogoče, da še nisem prehodil vseh sten vse hiše. Ne glede na to, koliko se trudim najti izhod iz blodnjaka, nobena luknjica ne vodi v eno od teh sob.

Halucinacije so vse pogostejše. Sprva sem se jih ustrašil, zdaj jih sprejemam. Halucinacije so večinoma slušne; moja mati, ki mi nekaj pravi, moji prijatelji, ki mi nekaj razlagajo. Vsi govori so najprej domači, potem vse bolj tuji, dokler se ne razgradijo na audio delce, ki jih ne znam več vmestiti v noben spomin. Kot bi se slačil človeške preteklosti.

Po drugi strani je moj cilj toliko bolj jasen. Takole slečen vsega imam jezo in bes razgaljena do živega. Prehodil bom vse hodnike tega sveta in na koncu dobil sebe nazaj, si obljubljam neprestano.

V obraz mi pršne svež zrak. Potrebujem skoraj minuto, da dojamem: tunela je konec. Kukam skozi špranjo na plano.

Pod mano je nekaj znanega in srce mi zabruna od zadovoljstva: gledam na dvorišče te frdamane kuče! Zrak srkam skozi vse pore. Na dovozu je zaparkiran podolgovat kombi bele barve. Nikjer nikogar.

Ta kombi sem že videl. Zato se lepljivo spustim po zunanji steni navzdol, previden, da se ne odkrhne kakšen košček fasade in ne padem skupaj z njim. Zlezem na porfido, do kombija, po gumi navzgor; skozi preluknjano podvozje se prerinem v velik prtljažnik.

Rahla svetloba, ki pronica skozi slabo zatesnjena vrata, obrisuje črne krste. Prav takšne, kakršne sem že odpiral in v eni našel golo žensko. Imam filing, da se vsebina znotraj njih ni spremenila.

Premaknem se k eni in zdrknem skozi luknjico. S črvjimi senzorji zaznam oblike nog. Mogoče so ene od teh lutkastih nog moje. Ampak to mi nič ne pomaga.

Poskusim drugo krsto. Oblike rok. Mogoče en par moj. Tudi to mi nič ne pomaga.

V tretji je zelo očitno žensko telo. Pokimam si. Prav na to vsebino sem upal, da bom naletel.

Potetovirana debela voznica bo verjetno kombi kmalu odpeljala in vso to zlo vsebino škatel razširila še kam drugam. Prešine me misel, da import eksport, ki ga vodi Stanko, pač zajema tudi nadnaravna blaga. Recimo čarovnice. Ali pa ognjene krogle. Samo razširitev posla, ki je smrtniki ne poznamo. Morda to počnejo vsi preprodajalci.

Kolikor tiho se da, se splazim po notranjem robu krste in kapnem na lesena tla. Stresem se; vame se vsili neverjetna aroma, ki duhti iz njenih por. Stisnem se mimo komolca in nadaljujem pot naprej proti rami. Telo nekoliko zasmrči, zato obstanem ... pa se previdno, kot še nikoli, povzpnem po rami navzgor. Ženska se ne odzove.

Ozrem se naokoli. Stojim na enem od vrhov neverjetne silhuetne pokrajine, ki se dviguje in dolina na ravno pravih mestih. Prsi se enakomerno napihujejo in sproščajo. Nekaj časa mežikam v razgled.

Ne, zdaj ne smem odnehati. Spet se premaknem. Neznaten sem, navidez neškodljiv, že samo z enim gibom me lahko spešta, ampak nima veze, zdaj grem do konca.

Drsim z ramena na vrat ... po zelo lepo oblikovani čeljusti navzgor proti ušesu ... kjer se prekucnem preko mešička pred vhod v uho.

Počasi se splazim v ušesno votlino. Čutim, kako se me kot pajčevina oprimejo debele niti ušesnega masla. Precej smrdi.

Ko se mi zdi, da sem se dotaknil nekakšnih koščic, končno spregovorim: »Zbudi se, kurba!«

Ves svet se mi zatrese. Ženska se usloči, prične vrtati s prstom v uho – sicer sem pregloboko – a grozi mi razletenje ob steno votline – zakričim: »Počasi, drugače zagrizem v bobnič in te oglušim!«

Svet se neha prevračati.

»Kdo si?« zadoni vse od glasilk do notranjega ušesa.
»Kaj hočeš?«

»Jaz sem tisti nesrečnik, ki si ga spremenila v črva!«

Zasmeji se. »Ojoj, dragi, še si živ?«

»Komaj, ti kuzla! Spremeni me nazaj v človeka!«

»Ampak kako? Saj nikoli nisi bil človek.«

»Hočeš, da splezam do možganov in jih počasi razgradim?«

»To bi me sicer žalostilo, ampak stojim za svojimi besedami – nikoli nisi bil nič drugega kot črv. Rodil si se kot črv. Skozi življenje, skozi šolo, skozi službo si se plazil kot črv.«

»Brigajo me tvoje metafore, imel sem človeško telo in tega hočem nazaj!«

»Ne, nosil si oklep iz človeških udov. Prisežem! Nikogar ne morem spremeniti v nekaj, kar ni.«

Pričnem riti dalje po votlini in poskrbim, da zagrizem v vsak smrdljivi milimeter stene.

»Au, prav, prav, ni vse tako črno! Vseeno ti lahko pomagam!«

»Kako?« se ustavim.

»Lahko pospešim tvoj proces.«

»Proces?«

»Pa ja, dragi! Da postaneš metulj. Malokdo se odloči, da bo črv, ne da bi hotel slej ko prej postati metulj.«

»Nimam pojma, o čem govoriš. Vem samo, da hočem svoje staro človeško telo nazaj, svoje varno življenje, vse, kot je bilo prej, preden sem vstopil v to kurčevo zono somraka!«

»Tudi to lahko storim. Ampak zakaj? Potem boš moral spet od začetka. Spet se boš moral soočiti s tem, da si črv. In morda boš tokrat umrl, preden boš postal metulj.«

»Ja, ja, to hočem! Hočem staro življenje nazaj!«

»Res?«

»Gotovo nočem biti ne črv ne metulj!«

»Prav. Potem pa pojdi globlje v moje uho. Prosim, ne ničesar grizti. Samo pojdi globlje in prišel boš nazaj v svoje staro človeško telo.«

»Proti tvojim možganom? Kakšen je to trik?«

»Proti moji domišljiji. Z mislimi ti bom spletla pot v staro telo. Če sem te lahko z rokami in muco pregneta v črva, kaj lahko začaram šele v sredici glave! Zaupaj mi. Vodijo me posebni nagoni, ampak če česa nisem nikoli storila v svojem predolgem življenju, je to, da se nisem lagala.«

Poskušam zaznati, ali govori resnico; poskušam zaznati, kaj me čaka naprej po votlini. Neznanje teme spredaj je neprebojno.

»Prav. Zaupam ti, ker iskreno ne morem drugega. Lahko bi te oglušel, morda celo ubil s pregrizenjem kakšnega pomembnega živca, ampak kaj kurca bi mi to pomagalo?«

»Nič,« zamjavka ženska. »Pojdi noter. Penetriraj me.«

Ob njenih besedah se napnem kot kakšen lulek, zares zna zrajcati z glasom, še črva je navila! Otrden zdrsim v notranjost njene glave, kaj pa čem.

Pot je vse bolj nerazpoznavna. Ne čutim več ušesnih sten okoli sebe, zdi se mi, da lazim po širni črni pokrajini. Po vseh pravilih bi že zdavnaj moral prepotovati njene možgane in pogledati ven iz drugega ušesa.

»Bo še dolgo?«

Ni odgovora. Po koži se splazi mrzlica: ti, kaj pa če me je ujela v čarovnijo brez konca? Poskusim iti v levo, da vidim, če se bom dotaknil kakšne stene. Nič, pet minut že iščem meje, pa ni nobene.

Tudi telesa več ne čutim. Rad bi prepoznal material, po katerem drsim, pa se mi zaznava izmika. Zlahka bi lebdel po nič, pa tega ne bi vedel. Obliva me obešenjaška tišina. Se sploh še premikam? Se z mojimi mišicami kaj dogaja?

Nekaj se prične oglašati *tok, tok, tok, tok*. Tik ob meni je, spremlja me. Ne glede na neobčutenje telesa, pošljem

signale v kolobarje, da bi me čim hitreje spravili stran od izvora, ampak *tok, tok, tok, tok* še pospeši.

Skoraj bi me infarkt, potem pa ... Fak, jaz sem budala. To so moji lastni koraki. Seveda, zdaj čutim noge. Noge imam! Hodim, tečem – poskusim, ja, tudi skačem!

Črnina se prelevi v sivino, sivina se prelevi v jasnino in po kakšni minuti se kot človek sprehodim v pravo pravcato pokrajino.

Sem na prežgani jasi, sonce močno žge. Moj nos – moj originalni, človeški nos! – vdihne oster vonj rumene trave. Ogleдам si svoje roke, svoje prste, stegna, stopala, trebuh. Oblečen sem, kot sem bil pred transformacijo. Pričnem se jokati, smejati, kašljati, skrčim se in naredim preval v travo, kjer se objamem za kolena in ljubkujem vse, kar mi pride pod ustnice.

»AAAAAAA!« oznanim divjini okoli, da sem Dejan, da sem samo jaz ta Dejan v tem telesu, ki mu nihče več ne bo tega vzal. Nekajkrat se plosknem po obrazu in si rečem naglas: »Poslušaj, nič več odpiranja škatel, ki se te ne tičejo, važi?« in potem butnem v krohot in spet jok in še malo se valjam po tleh.

Prispem do konca jase, kjer je vaška cesta. Sonce mora biti opoldansko, saj me neusmiljeno dehidrira in moram se uvesti na rob makadama, da pridem do sape. Drek, biti človek je *težko*. Skoraj bi pozabil.

Nekajkrat se še zasmejim, ampak vedno bolj sem trezen. Kje se nahajam? Kje najdem najbližji telefon?

Od daleč se po cesti približuje črn terenec in za sabo praši ogromen rumen oblak, o, hvala bogu. Vstanem in se odmaknem nazaj na jaso, da me ne bi zadimil, potem pa

dvignem palec. Terenec je videti človeški in domač. Pripeljal me bo v civilizacijo.

Ustavi se tik ob meni.

Z voznikovega sedeža se mi v faco reži siva pošast.

Ista presušena figura pepelnate barve, ki je pričela zaporedje čudaškosti v mojem življenju.

Stopi iz avta, da takoj odskočim in že hočem bežati, vendar se ne nameni v mojo smer. Stopi k zadnjim vratom avta in jih odpre; mi pomigne z glavo.

»Si nor? Da mi odgrizneš goltanec?«

Spet pomigne, z nespremenjenim piranha izrazom.

»Te je poslala coprnicca? Oziroma: a smo še vedno v njeni glavi?«

Odide nazaj za volan in pusti odprta vrata. Avto brni v levo in me čaka. Ozrem se naokoli po zapuščeni deželi in se sprašujem, ali je res najboljše, če se prepustim vožnji. Itak, da ga je poslala coprnicca. Mogoče smo v njeni glavi, ampak ščipam se in se počutim enako resničen kot prej. Postaja mi vseeno za detajle. Sedem v terenca in zaprem vrata.

Sivo telo spelje. Prah se vzdigne in zarohniva med nekaj osamljenih hiš, pa v že prav konkretno vas, kjer se makadam strdi v asfalt. Po tablah sodeč sva nekje na Dolenjskem. Terenec se priključi na avtocesto. Pošast, ki ji nasmešek ne splahni, z eno roko odmota folijo s paketka čigumijev, si enega vrže v usta in zamelje z iglastim zobovjem. Naslonim se vznak in se pomirim.

Nekaj otrok, ki v sosednji Mazdi pešta obraze ob okno, se zgrozi ob pogledu na mojega šoferja. Z ustnic jim preberem, kako so se ravno zadržli »Maamaa!« Mater, res je grd, si ga ogledam v sprednjem ogledalcu. Po drugi strani pa v meni zbuja nenavaden občutek varnosti. Zdi se mi dober znak, da mojo vrnitev v človeško življenje zaključim

pošast, ki je zaštartala moro. Sivo telo brezskrbno žveči čigumi, kot bi bilo prepričano, da paše v ta svet.

Za sekundo ... nisem prepričan. Ampak ko me pošast pogleda nazaj v ogledalcu, dobim občutek, kot da se zastrmim sam vase.

Odlepiva se od avtoceste in zapeljeva v mesto. Znani semaforji se vrstijo mimo moje glave, meni pa postaja vse bolj slabo.

»Počakaj, zaustavi se malo!« ga prosim.

Na avtobusni postaji odprem vrata in se skožlam čakajočim pod noge. Skomignem jim z rameni, izdavam nek neprepričljiv ups, zaprem vrata in odpeljeva dalje.

Slabost pa ne preneha, bližje ko sva cilju, močnejša je. Sivo telo se zaparkira ravno pred dvoriščem moje službe. Belega kombija s krstami ni več. Je pa Stanko, ki z zanimanjem gleda v naju.

Pokimam sivemu telesu in izstopim, zgrbljen od mešanja v želodcu. Terenec spelje dalje, v neznano. Sključeno se premaknem k Stanku, ki nervozno tapka z nogami ob tla.

»Dejan. Mi lahko poveš, kje si bil ves ta čas? Bil sem že na robu tega, da zaposlim novega človeka.«

Že odprem usta, pa me spodseka: »Imaš srečo, da je danes prišla res velika pošiljka. Vse je že v predprostoru, zdaj pa pomagaj študentoma znositi v zgornje zbirališče. Ob koncu dneva se bova pogovorila.«

Gledam ga v obraz in ne vem, kaj na to dodati. Še vedno prestreljen s slabostjo se tako odpravim v predprostor, kjer je gora malih paketov. Pod pazduhe si zatlačim štiri in se odpravim po stopnicah navzgor. V prvem nadstropju pokimam študentoma. Ko nosim drugo rundo, se mi naglas spahuje. Ne morem več.

Pogledam v svoje roke. Kljub celemu vlaku smrti, ki sem mu bil podvržen zadnji dan?, dva?, tri?, se počutim tako, kot prej.

»Nikoli nisi bil nič drugega kot črv. Rodil si se kot črv. Skozi življenje, skozi šolo, skozi službo si se plazil kot črv.«

Čarovnica je imela prav: ko sem bil majhen in črviv, sem bil bolj iskreno jaz, kot zdaj.

Grem nazaj na dvorišče, kjer kadi Stanko.

»Dajem odpoved,« mu rečem.

Za trenutek ga preseneti, potem pa mi zabrusi: »Okej, spizdi. Vso srečo. Vem, da jo boš potreboval, nehvaležneš brez mature. Taki ste vsi mladi, brez hrbtenice, neaktivni, kot da bi vam vse bilo najtežje na svetu.«

Napnem komolec. In ga sprožim v njegov obraz. Moja kost se mu zarine v nos, ki se krvavo razpoči kot prezrel paradajz.

»To je za vso zlobo, ki jo gojiš ti ali tvoj oče ali kdorkoli že v tej hudičevi bajti!«

Stanko se, poležan na tleh, širokih oči drži za njuško, jaz pa odkorakam z dvorišča na cesto. Nenadoma se počutim tako dobro in zdrav, kot že leta ne. Zavrtim se okoli kandelabra in strmim v sonce, ki nad mano cveti v zarolano kolo sreče.

IX.

Grem na sladoled. Tako hitro ga pojem, da mi zmrznejo možgani. V kazinoju zapravim ves boren denar, ki ga premore moja denarnica. V parku tečem po brisačah piknikarjev, da mi bentijo v hrbet. Skačem na gugalnice. Ne vem, zakaj. Dobro se imam. Ali je pa drug razlog: mogoče se nočem več ustaviti, da se ne bi začrvivil nazaj v pasivnost.

»Potem boš moral spet od začetka. Spet se boš moral soočiti s tem, da si črv. In morda boš tokrat umrl, preden boš postal metulj.«

Stresem z glavo in se kot kojot zaderem v zrak. Mimoidoči me hitro pogledajo in še hitreje odmaknejo pogled, ne želijo si kontakta. Prebode me filing sramu in osamljenosti, vendar takoj nadvladam svoj um s tekom naprej po ulici. Ne smem se več ustaviti. Je to sploh možno? Ne vem, koliko moči imam v sebi. Morda za še 12 ur norenja.

In potem? Kaj pomeni sesedenje nazaj v realnost? Dohitelo me bo dejstvo, da sem brezposelen in brez denarja na banki. Da živim v enosobnem stanovanju, ki sem ga do zdaj komaj podpiral s skoraj celotno plačo. Da najverjetneje v kratkem ne bom našel česa boljšega. Da bom moral nazaj v ognjeni stroj.

Še vedno čutim elektriko svojega dejanskega življenja kot črv. Ta izkušnja še vedno dovolj skeli, da ne mislim na

mestu propasti. Nočem nazaj v mašinerijo, še manj pa klošariti brez smisla.

Zato tečem. Tečem, kot bi hotel prebiti zrak in preskočiti na drugo stran, kjer stvari štimajo in mi ni treba prodajati svoje duše in telesa. Kjer sem lahko metulj. Kjer lahko poletim.

To ni urejena zgodba. To je moj um, izstreljen skozi doživetja, ki jih nikoli nisem in nikoli ne bom razumel; pa sem jim vseeno suženj. To je razmršena zgodba, ki se mi sama piše pred očmi in ji hočem pobegniti.

Zato tečem. Brcnem v vhodna vrata bloka, da starca za njimi vrže po tleh in se zakotalijo čebule iz vrečke. Tečem po stopnicah navzgor, nekako napol namenjen v skok z vrha, napol v upanju, da bom na poti gor našel kakšno drugo rešitev.

Z vsako stopnico je manj upanja. Hvala bogu nisem šel z dvigalom.

Odprem vrata do vrhnje ploščadi bloka. Noge kar same odplešejo do roba in zaguncam se 12 nadstropij nad tlemi. O pizda, to je pa globooko. Tam spodaj ni črvov. Ni žgočih želj, ki so celo življenje nepotešene. Ni pričakovanj okolice, ki te hoče zaposliti, poročiti, nataktniti na trnk, še preden izsereš plenico z riti. Mi smo mrtvo meso, prijatelji. V stiku z realnostjo samo še preko kavlja.

Obraz obrnem proti nebu. Sonce je še zmeraj močno. Lahko bi pa res poletel.

Zakaj pravijo, da je to najšibkejše dejanje, ki ga lahko storiš? Meni se zdi najmočnejše. Edina odločitev, ki ti ni položena v zibelko.

Napnem se in prvič storim nekaj po svoji lastni volji.
Svoje telo upognem v transformacijo in nenadoma začutim,
kako mi koža na hrbtu poka.

Iz razpok na hrbtu na plano prilezejo kri-

X.

»DOKONČNI OBUP MLADIH?

Žalostni trend se nadaljuje, saj smo že četrti dan zapored zgrožene priče samomorom mladostnikom. Tudi včeraj zvečer so novi trije, Alenka Podgrabar (19), Maksimiljan Trepic (28) in Drago Povh (29), v smrt skočili s smrtonosne višine. Vse skupno se je v zadnjih štirih dneh ubilo že 10 mladih oseb.

KDO JE KRIV?

Kot nam je uspelo v tako kratkem času ugotoviti, menda spet ni nobene povezave med nesrečneži. Tudi za prejšnje žrtve policija ni uspela najti nobenih skupnih znancev, nobene posebne spletne strani, kateri bi pripadale vse žrtve. Večina ljudi, tudi mladih, na socialnih omrežjih izraža strah, začudenje in nerazumevanje samomorov.

Psihologinja Tereza Čašek meni, da posnemanja in večanje števila mrtvih najverjetneje res niso posledica pripadnosti določeni strani, oziroma skupini.

»Vsakodnevno se srečujem z mladimi, ki so izgubili stik s prihodnostjo in upanjem. Ravno prejšnji teden smo imeli dokaz na dlani, saj so bile volitve in je bila udeležba mladih rekordno nizka. Še nikdar nismo imeli toliko apatičnih mladostnikov, ki se zapirajo vase, ne iščejo dodane vrednosti življenja in ne ukrepajo, ko jim razmere niso po godu. To je veliko širši problem, ki je tokrat dosegel svoj ekstrem pri teh desetih mrtvih. Samomori so najverjetneje posledica posameznikove odločitve, ki se je že nekaj časa formirala

znotraj njega, pa jo je preko roba potisnil prvi samomor pred štirimi dnevi.«

Govora je seveda o Dejanu Vodušku (22), ki je pričel s tem tragičnim trendom.

ČRN TERENEC

Ne bi bili zvesti poročevalci, če bi pred vami, dragi bralci, prikrivali kakšen detajl, pa čeprav nepreverjen. Za zdaj imamo samo nekaj pisem in govoric v dokaz, ampak menda so pod vsako stavbo, s katerih so se vrgle žrtve, opazili črn terenec. Registrsko tablico so vsi očividci opisali kot avstrijsko. Ko smo glede terenca kontaktirali policijo, niso hoteli komentirati.

Upamo, da bomo kaj več o vozilu in njegovi povezavi z dogodki, izvedeli že kmalu. Do takrat pa pozivamo vse mlade bralce, ki so v duševni stiski, da pokličejo anonimno številko 116 111 za zaupni pogovor s svetovalcem, na voljo vsak dan med 12:00 in 20:00.«

Blaž Gracar
Vseočesje, junij 2018
Vse pravice pridržane

Tat not (roman): <http://www.tatnot.si>
Muzika: <https://blazh.bandcamp.com/music>